

Arrest

nr. 246 918 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. D. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart thans 18 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Karezo, in het district Chaparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar, en bleef daar ook altijd wonen net zoals uw voorouders voor u. Daesh (Islamitische Staat) is al vier à vijf jaar actief in de regio, en enkele neven van uw vader besloten bij hen te gaan vechten ongeveer twee jaar geleden. Toen u in het negende schooljaar zat werden de scholen gesloten op aanstoken van Daesh (Islamitische Staat). Door persoonlijke problemen pikte u in Afghanistan nooit meer de draad op van uw

scholing. U werkte soms wel aan de zijde van uw vader, die met zijn pachters gewassen teelt op een areaal van 70 à 80 jerib.

Twee à drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u het aan de stok met de taliban, die hadden ontdekt dat neven van uw vader de kant van hun vijand hadden gekozen en voor Daesh vochten. Zij zetten u dan ook onder druk om hun rangen te vervoegen. Bovendien wantrouwden de talibanstrijders uw familie omdat jullie van oudsher de leer van imam Shafi volgen, terwijl de taliban als aanhangers van imam Khalifa bekend staan. Zij hielden u dan ook soms tegen als u in de moskee wilde gaan studeren.

Zonder dat u het besepte begon de keten van gebeurtenissen die tot uw vertrek zouden leiden echter toen D. (...), de jongere broer van uw vader, op zekere dag de deur achter zich dichttrok en verdween. Hij liet geen uitleg of verklaring achter en zijn vrouw en kinderen vielen vanaf toen ten laste van uw vader. Dit kaderde allemaal in het plan dat D. (...) had opgevat om in het geheim bij de lokale politie te gaan werken. Later vernam u dat hij als soldaat het checkpoint in Chahal Dara bemande. Toen D. (...)terugkeerde naar het dorp voor een familiebezoek, stormden strijders van Daesh jullie huis binnen. Ze overmeesterden D. (...)en namen hem mee. Ze wilden weten waar u was omdat u zou hebben gespioneerd in opdracht van D. (...), maar door een speling van het lot bevond u zich als enige van uw familie in de moskee op dat ogenblik. Toen u terugkeerde naar huis zag u dat de dorpelingen het lijk van uw oom D. (...) hadden teruggebracht. Bovenop deze schok kreeg u te horen dat Daesh naar u op zoek was, en dat u best meteen kon verdwijnen. U contacteerde een oom aan moederszijde en ging naar zijn huis. Van daaruit vertrok u uiteindelijk samen met uw andere oom aan vaderszijde, M. (...), naar Europa. Via diverse transitlanden reisde u naar België, waar u toekwam op 05 mei 2019 en een verzoek tot internationale bescherming indiende op 06 mei 2019. Uw oom M. (...) werd door de smokkelaars van u gescheiden en belandde in Frankrijk, waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door Daesh, en in ondergeschikte orde vreest u de onveiligheid in uw regio van origine.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), het taskara van uw vader, een schoolrapport, een bevestigingsbrief van het districtshoofd, en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden verstuurd. U hebt op 06 juli 2020 tevens een kopie van de notities laten toevoegen aan het dossier die werden voorzien van opmerkingen in de marge.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 28 mei 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van minstens 21,3 jaar- kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben. Bovendien werpt deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling ernstige twijfels op over de authenticiteit van uw taskara, hetwelk volgens u zou aantonen dat u 17 jaar was bij aankomst (CGVS, p.6), alsook die van het schoolrapport dat u neerlegt. U blijft echter volharden dat u op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud slechts 18 jaar oud bent (CGVS, p.6). Uit de toegevoegde informatie blijkt duidelijk dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden gekocht dan wel nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. De

sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt vinden ook hun neerslag op het profiel dat u zich daarmee wilt aanmeten. Dat u schoolgaande jeugd was in Afghanistan tot kort voor u dat land hebt verlaten (CGVS, p.8) wordt namelijk ook ondermijnd door de feitelijke vaststelling dat u bij aankomst in België nog verklaarde dat u het middelbaar reeds had afgemaakt (Fiche MINTEH, 'Varia'). U wijt dit aan het feit dat u "niet wist hoe u moest spreken in België" en zegt niet te weten of u zo hebt uitgelaten over uw scholingsgraad (CGVS, p.16), waarmee u helaas geen opheldering biedt voor deze uitspraak. Geconfronteerd met de observatie dat u in Bulgarije als volwassene geregistreerd staat, en niet als minderjarige, reageert u eerst verrast (CGVS, p.16) alvorens te bevestigen dat u daar verklaarde meerderjarig te zijn, met als doel bij uw vrienden te kunnen blijven (CGVS, p.16). Dat u uw persoonsgegevens lijkt aan te passen doorheen de tijd is uiteraard schadelijk voor uw geloofwaardigheid en voor de overtuigingskracht van de documenten die de huidige versie van uw personalia zouden moeten ondersteunen. Ook dat u dit taskara liet maken in het districtscentrum omdat de school dat zou hebben gevraagd (CGVS, p.5) is merkwaardig. Het werd immers uitgereikt op 17/04/1397 (wat overeenkomt met 08 juli 2018 in de Westerse kalender). Hoewel u toen al meer dan acht jaar naar school ging, kennelijk zonder dat er een taskara vereist was, en aangeeft vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender, kan u niet eens bij benadering zeggen wanneer in het jaar u het land hebt verlaten (CGVS, p.15). Dit verbaast des te meer omdat u weet dat de eindexamens in de periode van 15 jawza tot 15 sombula (= 05 juni tot 06 september) worden gehouden (CGVS, p.17). Dat is dus dezelfde periode als u bent vertrokken: u vierde het Suikerfeest (Eid al-Fitr) op 14 juni 2018 nog samen met uw familie en was toen het Offerfeest op 21 augustus 2018 werd gevierd reeds onderweg naar Europa (CGVS, p.18). Dat u dus niet kan zeggen wanneer u ongeveer zou zijn vertrokken is reeds merkwaardig, en bevreemdt nog meer als men in rekening brengt dat u reeds voordat uw persoonlijke problemen begonnen niet meer naar school kon gaan omdat Daesh deze had gesloten (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; CGVS, p.8). U kan opnieuw niet duiden hoelang de school reeds was gesloten voordat u Afghanistan moest verlaten (CGVS, p.15) en laat vervolgens het ogenblik dat u Afghanistan hebt verlaten samenvallen met de gebeurtenissen van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.16), in weerwil van uw eerdere uitspraken. Dat u enerzijds zegt dat de scholen waren gesloten, maar dat zij anderzijds wel eisten dat u een taskara zou kunnen voorleggen, en geen van deze gebeurtenissen is een coherente tijdslijn kan plaatsen, ondergraaft in ernstige mate uw beweerde profiel.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS ook op objectieve informatie waaruit blijkt dat slechts een fractie van Afghanen eigen land bezitten, en dat jullie familie met 70 à 80 jerib grond in elk geval deel uitmaakte van een kleine elite van grootgrondbezitters (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012', landeninfo nr.2). U erkent dan ook dat uw familie meer grond in bezit heeft dan andere inwoners van uw dorp (CGVS, p.8), en zelfs anderen tewerkstelde op hun eigendommen (CGVS, p.19). Met de inkomsten die jullie uit marktgewassen zoals papaver verkregen konden jullie zonder problemen de smokkelaar betalen om twee personen van Afghanistan naar Europa te laten afreizen (CGVS, p.18) wat getuigt van een zekere welstand. Hoewel uw vader dus blijkbaar niet optreedt als malik (dorpshoofd) of dorpsoudste (CGVS, p.9) is duidelijk dat hij in hoger aanzien zou staan dan een doorsnee landarbeider. In die optiek is het dan ook vreemd dat uw familie het nodig vond om te blijven wonen in een onveilige regio, en zelfs in een dorp dat op de frontlinie van de gevechten tussen de taliban en Daesh lag en daarom geregeld van handen veranderde (CGVS, p.19,20). Zelfs indien men enig geloof kan hechten aan uw bewering dat uw vader voortdurend toezicht moet houden om te vermijden dat hij wordt bedrogen door zijn werknemers (CGVS, p.19) ziet het CGVS niet in waarom daaruit zou volgen dat hij zijn hele familie in conflictgebied wilt laten wonen. Gezien uw werkelijke leeftijd en de mogelijkheden van uw familie is het dan ook weinig overtuigend dat u op het veld zou gaan werken (CGVS, p.8) indien u kenbaar maakte dat u verder wenste te studeren, zoals te lezen staat in de bevestigingsbrief (zie Document 4).

In de tweede plaats wijst het CGVS erop dat uw verklaringen over uw beweerde vrees bijzonder vaag, weinig consistent en gedetailleerd, en allerminst doorleefd zijn.

Dat uw oom D. (...) ooit is toegetreden tot de lokale politie, de oorzaak van uw problemen, is eigenlijk niet meer dan een blote bewering. U ondersteunt deze verklaring namelijk enkel met een klacht bij de politie die uw vader heeft opgesteld in uw naam, ruim nadat u Afghanistan hebt verlaten. In dit document staan dan weer enkele zaken die strijdig zijn met uw verklaringen. In de eerste plaats bevestigen de oudsten van het dorp Hafizan uw problemen en dat u in Hafizan hebt gewoond (zie Document nr.4) terwijl u zegt heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Karezo (CGVS, p.6) en slechts over Hafizan spreekt als u de omgeving schetst (CGVS, p.6,10) zonder daarbij ook maar eenmaal op te merken dat u eigenlijk zelf in Hafizan woonde. Wat er ook van zij, in het document verzoekt u de oudsten om te bevestigen dat uw oom D. (...) bij de lokale politie actief was en door tegenstanders van de Afghaanse regering werd vermoord. Vervolgens probeerde men u onder dwang in te lijven, en u bent met de dood bedreigd toen u weigerde toe te geven. Dit alles wordt beaamd door de auteurs van het document (zie Document nr.4). Hierbij kan reeds worden opgemerkt dat in de brief niet één keer duidelijk wordt

gemaakt wie u en uw oom dan wel viseerde in Afghanistan: het gaat enkel over "tegenstanders van de regering". Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u in elk geval dat Daesh u naar het leven staat omdat zij geloven dat u een spion bent (CGVS, p.12) en niet omdat zij u wilde rekruteren. Het is weinig plausibel dat Daesh in één adem zou oordelen dat u een spion bent van de vijand, om u vervolgens met alle middelen in hun rangen op te nemen. U geeft overigens toe dat dit document slechts werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, op uw vraag en met als specifieke doel om het te kunnen laten zien tijdens uw asielprocedure (CGVS, p.4). De bewijswaarde van dergelijk gesolliciteerd schrijven is uiteraard bijzonder klein.

Dit wringt des te meer daar u geen enkel licht kan werpen op de drijfveren die D. (...) in deze fatale koers hadden gezet. Volgens uw verklaringen werd uw familie door de taliban reeds met argwaan bejegend vanwege de strekking van jullie geloof die in jullie madrassa van oudsher wordt onderwezen en omdat twee neven van uw vader bij Daesh vochten (CGVS, p.12-13). Het valt moeilijk in te zien dat iemand bij zijn volle verstand dienst zou nemen bij de lokale politie in Afghanistan zonder te beseffen dat zoiets een symbolische oorlogsverklaring zou zijn aan zowel Daesh als de taliban. Met andere woorden: door zich te tonen als een vijand van de twee facties die vechten over het grondgebied van uw dorp (CGVS, p.19) zette uw oom niet alleen zijn eigen leven op het spel, maar nam hij ook het risico dat jullie het leven in het dorp onmogelijk gemaakt zou worden. Nogmaals verwijzend naar de socio-economische status van uw familie moet deze reële dreiging worden afgewogen tegen het verlangen van uw oom om als voetvolk te dienen bij een checkpoint, terwijl uw familie duidelijk welstellend is. Deze kennelijke wanverhouding tussen risico en beloning vereist dat u een krachtige drijfveer kan geven voor het handelen van D. (...). Desgevraagd geeft u in één zin twee hypothesen: u zegt eerst te denken dat hij werd gestuurd door Daesh, en corrigeert meteen dat u eigenlijk denkt dat D. (...) problemen had met de neven van uw vader die bij Daesh waren gegaan. Deze twee mogelijkheden bindt u aan elkaar met de opmerking dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p.13-14). Uiteraard kunnen deze verklaringen maar weinig overtuigen. U kan overigens ook niet zeggen waarom andere verwanten van u de wapens had opgenomen voor Daesh (CGVS, p.13), hoewel dit aan de basis zou liggen van de spanningen tussen uw familie en de taliban.

Het is tevens weinig realistisch dat uw oom op een dag verdween met noorderzon terwijl hij zijn vrouw en kinderen achterliet, zonder dat dit ook maar enige reactie ontlokte aan uw vader en grootvader (CGVS, p.14). Gezien de wankelende veiligheidstoestand die u schetst en de aanwezigheid van diverse gewapende groeperingen in Chaparhar kan redelijkerwijs worden verwacht dat een zorgwekkende verdwijning aanleiding geeft tot verdere stappen. Dit geldt des te meer aangezien uw vader de oudste broer is, en bijgevolg hoofd van het huishouden zou zijn indien uw grootvader wegens zijn gezondheidstoestand niet langer in die hoedanigheid optreedt (CGVS, p.10,18). Volgens u deden zij echter geen enkele moeite om D. (...) terug te vinden (CGVS, p.14).

Over de noodlottige dag dat uw oom werd vermoord en waarop u ontdekte dat men u ook naar het leven stond, waardoor u halsoverkop uw vrienden, familie en vaderland moest ontvluchten, kan u niet meer vertellen dan: "[...] toen was ik in de moskee toen hij terugkwam en daesh die ontdekten over zijn terugkeer, ze kwamen naar mijn huis en vermoordden hem daar. En dan mijn vader heeft mijn reis georganiseerd om het land te verlaten en ik ging. (stilte)" (CGVS, p.12). Ook wanneer u wordt aangespoord om specifiek te zijn over wat er precies gebeurde op die dag, houdt u het op een oppervlakkige samenvatting: "Ik was in de moskee, ik ging naar huis en ik ontdekte dat mijn oom aan vaderszijde was vermoord door hen, mijn vader zei me dan: ze waren ook op zoek naar jou en dan heb ik meteen die dag het huis verlaten. (stilte)" (CGVS, p.12). Nogmaals aangespoord om toe te lichten wat er zich precies had afgespeeld in uw huis blijft u vaag en kortaf antwoorden (CGVS, p.14). U verwijst op dat ogenblik ook niet naar de documenten en de kleren van uw oom, die tijdens de ontvoering opzettelijk werden verbrand volgens u (CGVS, p.5,24), een detail dat u zich slechts voor de geest lijkt te halen als er wordt gepeild naar andere bewijzen dat uw oom bij de lokale politie was. Dat u zo weinig kan vertellen over uw eigen beleving van deze schokkende gebeurtenissen is reeds weinig aannemelijk, maar u legt ook een veelzeggende desinteresse aan de dag voor uw eigen problemen. U blijkt namelijk nooit te hebben geïnformeerd naar wat er zich had afgespeeld terwijl u in de moskee was (CGVS, p.14). Hoe uw vader bijvoorbeeld reageerde toen gewapende strijders in zijn eigen huis D. (...) ontvoerden en eisten te weten waar zijn zoon zich ergens ophield, kan u niet zeggen (CGVS, p.14). Hoewel u zegt te weten dat Daesh sinds uw vertrek nog wel naar u kwam vragen, hebt u niet eens een idee of zij inmiddels nog altijd de macht hebben in uw dorp, want daar hebt u ook nooit meer naar gevraagd (CGVS, p.15). Het is bijzonder eigenaardig dat u geen enkele belangstelling toont voor uw beweerde vervolgers en hun nabijheid tot uw achtergebleven familieleden. Zoals reeds werd opgemerkt staat in de bevestigingsbrief een andere versie van de door u beweerde feiten, die nauw aansluit bij uw verklaringen bij DVZ. Daar zei u nooit rechtstreeks door Daesh te zijn bedreigd, maar dat u wel onder druk stond om met hen mee te werken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw zeer summier spontaan relaas benadrukt u dan weer te zijn gevlucht omdat u door Daesh werd beschuldigd van

spionage (CGVS, p.12). Volgens uw verklaringen studeerde u in de moskee terwijl uw oom thuiskwam, op de hielen gezeten door Daesh-strijders die de privacy van uw woonst schonden en D. (...) voor de ogen van heel uw familie ontvoerden om hem vervolgens in Toor Aga te executeren, waarna ze lichaam overhandigden aan uw dorpsgenoten om het laten begraven in het dorp. U ontdekte pas dat dit was gebeurd toen u thuiskwam en zag dat het lijk van uw oom er lag opgebaard (CGVS, p.12,14). Dat noch uw familie, noch uw stam- of dorpsgenoten, noch de Daesh-strijders die uw dorp controleren en die naar u zoek waren, de moeite hadden genomen om iemand naar de moskee te sturen terwijl dit alles gebeurde, is ook niet erg plausibel.

Dat u er niet in slaagt om zelfs met dergelijk vage verklaringen een consistent en coherent beeld te geven van de redenen en omstandigheden van uw vertrek verhindert uiteraard dat er enig geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht.

Dat geldt ook voor de nasleep van deze gebeurtenissen. Hoewel u op geen enkel punt melding maakt van dreigingen tegenover uw andere oom aan vaderszijde, M. (...), is die samen met u uit Afghanistan vertrokken (CGVS, p.15). Zijn vrouw en kinderen heeft hij achtergelaten in de zorg van uw vader, die nog altijd in hetzelfde dorp woont en het heden goed stelt (CGVS, p.11). U reikt geen enkel draagkrachtig argument aan waarom uw vader zonder enige hinder op dezelfde plaats kan blijven wonen, terwijl zijn broer uit het land moest vluchten. Indien al kan worden aanvaard dat uw vader fysiek niet voldoende fit is om te worden gerekruteerd (CGVS, p.18,19) kan dit niet ophelderen waarom hij veilig zou zijn voor represailles van de Daesh-strijders die zijn broer vermoordden en u van spionage beschuldigden. U bent nochtans zeker dat niemand uw vader hulp of bescherming kan bieden (CGVS, p.19). Nogmaals benadrukt het CGVS dat uw vader veel grond bezit in het dorp en verschillende landbouwers in het dorp werk verschaft. Het is dan ook bizar dat u doet uitschijnen dat hij volledig machteloos zou staan. Iemand met de middelen van uw vader zou zeker naar Afgaanse normen een invloedrijk persoon zijn in zijn gemeenschap. Van iemand met een dergelijke sociale en economische positie kan worden verwacht dat die niet lijdzaam deze ellende zou ondergaan en pogingen zou ondernemen om zijn familie te beschermen met al het politieke, sociale en financiële kapitaal waarover hij beschikt. Derhalve verbaast de door u geschetste passieve houding van uw vader in deze kwestie. Dat u er tenslotte op wijst dat er neven van uw vader bij Daesh zijn en deze gretig zouden verklappen waar u zich ergens ophoudt als u zich ooit weer in Afghanistan vertoont (CGVS, p.23) roept dan ook de vraag op waarom uw vader niet via het familienetwerk of de onder Pashtun gebruikelijke overlegmechanismen probeerde om de druk vanuit Daesh te verlichten via dergelijk aanspreekpunt. Dit geldt des te meer omdat u zegt dat deze neven van uw vader hem niets willen aandoen (CGVS, p.23). U weet eerst niet wat te antwoorden als u wordt gevraagd wat uw vader heeft gedaan aan de hele situatie waaronder uw familie gebukt gaat. Het is echter pas als u expliciet wordt gevraagd naar de mogelijkheid dat uw vader de beschutting van zijn familie, stam, of gemeenschap zou opzoeken dat u plots zegt te denken dat hij probeerde spreken "met dorpingen of anderen om het op te lossen" (CGVS, p.23). Dat u ondanks het feit dat u nog altijd in contact staat met uw familie (CGVS, p.11) zo weinig doorleefd vertelt over het wedervaren van uw familie en hun pogingen om met de problemen om te gaan, spreekt boekdelen.

Tenslotte dient nog te worden verwezen naar de problemen met de taliban waarvan u gewag maakt, en die u preciseert als volgt: in de twee maanden voordat u Afghanistan moest verlaten beschuldigden zij jullie ervan wahabi's te zijn en wilden problemen voor jullie maken, en zij hielden u tegen op weg naar de moskee die zij afkeuren (CGVS, p.12). U begint met de stelling dat jullie niet imam Shafi volgen en de taliban wel (CGVS, p.12), wat u meteen omkeert door te stellen dat de taliban de imam Khalifa volgen, en niet kunnen verdragen dat jullie de leer van imam Shafi volgen (CGVS, p.12). Deze theologische twisten zijn echter niet van dien aard dat ze aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden geviseerd als doelwit, wat ook blijkt uit uw verklaringen aangezien het enige voorbeeld dat u kan geven is dat de taliban u staande hielden als u naar deze moskee ging (CGVS, p.12). Dat de taliban een diepgewortelde en doorleefde afkeer zouden voelen van uw strekking van soennitische geloof dient ook te worden betwijfeld aangezien jullie familie reeds sinds generaties deze leer volgt zonder dat de taliban er enig probleem van maakten (CGVS, p.13), hoewel de talibanbeweging reeds meer dan twee decennia een grote invloed heeft op de Afgaanse maatschappij en in het verleden zowat het volledige grondgebied controleerden. U wijt de huidige stellingname van de taliban aan de opkomst van Daesh (CGVS, p.13) hoewel opnieuw blijkt dat uw problemen van zeer recente aard zijn vergeleken bij de aanwezigheid van Daesh in jullie regio (CGVS, p.13). Bijgevolg volstaan de door u beweerde religieuze meningsverschillen met de taliban niet om in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Bij het taskara van uw vader moet immers hetzelfde voorbehoud gemaakt worden dat Afghaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Bovendien zou een identiteitsbewijs van uw vader gezien uw werkelijke leeftijd op geen enkele manier aantonen dat u heel uw leven hebt doorgebracht op de plaats waar dat document zou zijn uitgereikt. De enveloppe toont dan weer enkel aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. De van kanttekeningen voorziene kopie van de notities van het onderhoud bevatten slechts enkele correcties aan de schrijfwijze van namen van plaatsen en personen. Zij bevatten voorts geen enkele opmerking in een van de Belgische landstalen en werpen derhalve geen nieuw licht op uw verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/ Afghanistan security situation 2019.pdf>); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante

groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met brembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. U bent immers een gezonde, alleenstaande man (CGVS, p.10) die, gelet op uw werkelijke leeftijd en door u beweerde schoolcarrière van meer dan acht jaar (CGVS, p.8) wat moet worden beschouwd als een minimum aangezien u eigenlijk volwassen bent en eerder verklaarde het middelbaar te hebben afgerond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving. U kan tevens rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Zoals eerder in deze beslissing reeds werd aangehaald beschikt uw familie naar Afghaanse normen immers over bovengemiddeld veel kapitaal. U was dan ook zonder enige moeilijkheden in staat uw reis naar Europa te financieren, wat getuigt van de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. In weerwil van uw verklaring dat u nog nooit naar de stad Jalalabad bent geweest (CGVS, p.7) blijkt u trouwens via uw eigen Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/f. \(...\)](https://www.facebook.com/f. (...))) en een tweede Facebookprofiel met uw foto onder de naam 'Fr. A. (...)' ([https://www.facebook.com/fr. \(...\)](https://www.facebook.com/fr. (...))) in contact te staan met diverse inwoners van die stad, net zoals trouwens uw oom M. (...) (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.3). U ontkent dat niet en zegt ettelijke friend requests te hebben aanvaard. Gevraagd waarom deze mensen u als vriend uitkozen indien zij u niet kennen, verandert u prompt het geweer van schouder en uit het vermoeden dat u naar hen een request hebt gestuurd dat door hen werd aanvaard. Dat verheldert de zaken allerminst, en nadat u nog even met de hypothese speelt dat Facebook misschien spontaan en zonder uw tussenkomst friend requests had verstuurd naar mensen in Jalalabad, landt u uiteindelijk op de uitleg dat het gaat om vrienden van uw vrienden of mensen uit Chaparhar die hun woonplaats verkeerd voorstellen (CGVS, p.22-23). Dat iemand van uw scholingsniveau zoveel uiteenlopende antwoorden geeft op wat in wezen geen moeilijke vraag is, maakt geen oprechte indruk

en wijst er integendeel op dat u opzettelijk mist spuit over uw connecties daar. Dit vermoeden wint enkel aan kracht met de observatie dat zowat al deze mensen in de vriendenlijst van beide profielen staan, wat erop wijst dat het niet gaat om lukrake contacten maar om mensen met wie u doelbewust contact probeert te houden.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u te vrezen dat Daesh u zou kunnen vinden en ombrengen (CGVS, p.23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met Daesh of de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat u voorhoudt dat de veiligheidssituatie in steden zoals Kabul slechter is dan in uw herkomststreek (CGVS, p.23) kan in het licht van bovenstaande analyse ook niet gevolgd worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing een aantal vaststellingen worden gedaan die het door verzoekende partij voorgehouden profiel danig ondermijnen. In het bijzonder worden bedenkingen gemaakt bij de door haar beweerde leeftijd, haar bewering dat zij schoolgaande jeugd was in Afghanistan tot kort voor zij dat land heeft verlaten en haar herkomst uit een dorp dat op de frontlinie van de gevechten tussen de taliban en Daesh lag.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift er niet in slaagt deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

Waar zij benadrukt dat zij nooit de intentie heeft gehad de Belgische autoriteiten te misleiden, duidt de Raad er evenwel op dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij beduidend ouder is dan zij voorhoudt, nu uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat zij op datum van 17 mei 2019 *“een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 een minimumleeftijd is”* (administratief dossier, stuk 5, ‘beslissing Dienst Voogdij’ d.d. 27 mei 2019), terwijl verzoekende partij bij haar inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 mei 2019 aangaf 17 jaar oud te zijn en ook bij confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2019 volhield 17 jaar oud te zijn (administratief dossier, stuk 5, ‘verklaring DVZ’ en ‘bijlage 26’). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt derhalve dat verzoekende partij minstens vier jaar ouder is dan zij aanvankelijk verklaarde, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door haar uitleg dat zij haar exacte geboortedatum niet kent. Dat verzoekende partij zich dermate zou vergissen, is immers geenszins aannemelijk. Dat haar taskara een leeftijd vermeldt die maar liefst vier jaar jonger is dan haar werkelijke leeftijd, is evenmin plausibel en ondergraaft op ernstige wijze de authenticiteit van dit document. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd.

Waar verzoekende partij verder stelt dat *“de vergissing”* die zij maakte in Bulgarije *“te betreuren (is)”*, bemerkt de Raad dat bezwaarlijk gesproken kan worden van een ‘vergissing’, nu zij zelf aangeeft dat zij er bewust verklaard had meerderjarig te zijn zodat zij bij haar vrienden kon blijven (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 16). Zij het er tevens op gewezen dat zij bij confrontatie met haar verklaringen in Bulgarije aanvankelijk nog laconiek stelde *“Heb ik dat gezegd, dat ik een volwassene ben in Bulgarije?”* (notities CGVS, p. 16). Het spreekt voor zich dat de vaststelling dat verzoekende partij doorheen de tijd haar persoonsgegevens lijkt aan te passen schadelijk is voor haar algemene geloofwaardigheid en voor de overtuigingskracht van de documenten die de huidige versie van haar personalia zouden moeten ondersteunen.

Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat haar familie het nodig vond om te blijven wonen in een onveilige regio een subjectieve motivering betreft en dat zij hierover bovendien duidelijk verklaarde dat dit was omdat haar vader toezicht moest houden op zijn werknemers, wijst de Raad erop dat verwerende partij inzake deze verklaring van verzoekende partij in de bestreden beslissing reeds terecht opmerkt dat niet ingezien kan worden waarom daaruit zou volgen dat haar vader zijn hele familie in het conflictgebied wilt laten wonen. De Raad is, samen met verwerende partij, van oordeel dat het niet aannemelijk is dat haar familie, die een zekere welstand geniet, zou blijven wonen in een onveilige regio, en zelfs in een dorp dat op de frontlinie van de gevechten tussen de taliban en Daesh lag en daarom geregeld van handen veranderde. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten bijbrengt ter weerlegging van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die haar bewering dat zij schoolgaande jeugd was in Afghanistan tot kort voor haar vertrek ondergraven, waardoor deze eveneens onverminderd overeind blijven.

De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat voormelde vaststellingen het door verzoekende partij voorgehouden profiel ondergraven en tevens afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat haar verklaringen over haar beweerde vrees voor Daesh bijzonder vaag, weinig consistent en gedetailleerd, en allerm minst doorleefd zijn, volhardt verzoekende partij in haar asielrelaas en merkt zij in haar verzoekschrift op dat zij inzake het werk van haar oom D. bij de lokale politie een klacht heeft neergelegd, dat haar verder niet kwalijk kan worden genomen dat zij niet weet wat de drijfveer was van haar oom, dat mensen niet steeds rationeel handelen, dat zij op het ogenblik van de moord nog zeer jong was en verder ook getraumatiseerd was door de gebeurtenissen waardoor haar niet verweten kan worden dat zij niet veel details kan geven over de moord en dat zij niet direct interesse toonde in de details van de feiten, dat voorts de feiten zo snel gebeurden dat men er niet bij stilstond om haar uit de moskee te gaan halen en ten slotte dat zij wel degelijk nog contact heeft met haar familie en hen heeft gevraagd naar Daesh en of zij nog naar haar op zoek zijn.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld wordt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met Daesh geen enkel geloof kan

worden gehecht. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (i) haar verklaring dat haar oom D. ooit is toetgetreden tot de lokale politie, oorzaak van haar problemen, niet meer is dan een blote bewering nu zij hiervan enkel een klacht bij de politie bijbrengt die haar vader heeft opgesteld in haar naam, ruim nadat zij Afghanistan heeft verlaten, waarbij bovendien moet worden vastgesteld dat in dit document enkele zaken staan die strijdig zijn met haar verklaringen; (ii) verzoekende partij geen enkel licht kan werpen op de drijfveren die D. in deze fatale koers hadden gezet, dit terwijl van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij een krachtige drijfveer kan geven voor het handelen van D. gelet op de kennelijke wanverhouding tussen het risico en de beloning van zijn beslissing om toe te treden tot de lokale politie; (iii) het weinig realistisch is dat haar oom op een dag verdween met de noorderzon terwijl hij zijn vrouw en kinderen achterliet, zonder dat dit ook maar enige reactie ontlokte aan haar vader en grootvader; (iv) verzoekende partij slechts oppervlakkige, vage en korte verklaringen kan afleggen over de noodlottige dag dat haar oom werd vermoord, waarbij tevens vastgesteld moet worden dat zij een veelzeggende desinteresse aan de dag legt voor haar eigen problemen nu zij zich nooit heeft geïnformeerd naar wat er zich had afgespeeld terwijl zij in de moskee was, en het verder niet plausibel is dat noch haar familie, noch haar stam- of dorpsgenoten, noch de Daesh-strijders die haar dorp controleren en die naar haar op zoek waren, de moeite hadden genomen om iemand naar de moskee te sturen terwijl dit alles – de ontvoering van haar oom D. door Daesh-strijders, de executie van haar oom en de overdracht van het lichaam van haar oom aan haar dorpsgenoten om het te laten begraven in het dorp – gebeurde; (v) haar verklaringen over de nasleep van deze gebeurtenissen evenmin kunnen overtuigen, nu zij geen enkel draagkrachtig argument kan aanbrengen waarom haar vader zonder enige hinder op dezelfde plaats kan blijven wonen, terwijl zijn broer, M., uit het land moest vluchten en zij daarnaast ondanks het feit dat zij nog altijd in contact staat met haar familie weinig doorleefd vertelt over het wedervaren van haar familie en hun pogingen om met de problemen om te gaan.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen op geen enkele wijze de verschillende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* in een ander daglicht stelt. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging om desbetreffende motieven te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad onderstreept nog dat van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij doorleefde verklaringen kan afleggen over de noodlottige dag dat haar oom werd vermoord en waarop zij ontdekte dat men ook haar naar het leven stond, waardoor zij halsoverkop haar vrienden, familie en vaderland moest ontvluchten. Immers kan worden aangenomen dat dergelijke schokkende gebeurtenis in het geheugen van verzoekende partij is gegrift. Het traumatische karakter van de gebeurtenissen en het gegeven dat verzoekende partij jong is, echter niet minderjarig, doet hieraan geen enkele afbreuk. Tevens kan van verzoekende partij wel degelijk verwacht worden dat zij enige interesse zou tonen voor haar eigen problemen en dat zij zich bij haar familie zou informeren over wat er zich had afgespeeld terwijl zij in de moskee was en de ontwikkelingen sinds haar vertrek uit Afghanistan. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij nog contact heeft met haar familie en hen gevraagd heeft naar Daesh en of zij nog naar haar op zoek zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hoewel verzoekende partij zegt te weten dat Daesh sinds haar vertrek nog wel naar haar kwam vragen, zij geen idee heeft of zij inmiddels nog altijd de macht hebben in haar dorp aangezien zij hiernaar nooit meer heeft gevraagd.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog herhaalt dat zij vreest in geval van terugkeer eveneens geïsoleerd te worden door de taliban omwille van andere religieuze standpunten en dat zij hiermee reeds geconfronteerd werd door de taliban toen zij op weg was naar de moskee, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Tenslotte dient nog te worden verwezen naar de problemen met de taliban waarvan u gewag maakt, en die u preciseerd als volgt: in de twee maanden voordat u Afghanistan moest verlaten beschuldigden zij jullie ervan wahabi's te zijn en wilden problemen voor jullie maken, en zij hielden u tegen op weg naar de moskee die zij afkeuren (CGVS, p.12). U begint met de stelling dat jullie niet imam Shafi volgen en de taliban wel (CGVS, p.12), wat u meteen omkeert door te stellen dat de taliban de imam Khalifa volgen, en niet kunnen verdragen dat jullie de leer van imam Shafi volgen (CGVS, p.12). Deze theologische twisten zijn echter niet van dien aard dat ze aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden geïsoleerd als doelwit, wat ook blijkt uit uw verklaringen aangezien het enige voorbeeld dat u kan geven is dat de taliban u staande hielden als u naar deze moskee ging (CGVS, p.12). Dat de taliban een diepgewortelde en doorleefde afkeer zouden voelen van uw strekking van soennitische geloof dient ook te worden betwijfeld aangezien jullie familie*

reeds sinds generaties deze leer volgt zonder dat de taliban er enig probleem van maakten (CGVS, p.13), hoewel de talibanbeweging reeds meer dan twee decennia een grote invloed heeft op de Afghaanse maatschappij en in het verleden zowat het volledige grondgebied controleerden. U wijt de huidige stellingname van de taliban aan de opkomst van Daesh (CGVS, p.13) hoewel opnieuw blijkt dat uw problemen van zeer recente aard zijn vergeleken bij de aanwezigheid van Daesh in jullie regio (CGVS, p.13). Bijgevolg volstaan de door u beweerde religieuze meningsverschillen met de taliban niet om in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.”. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter herhalen van deze vrees zonder evenwel voormelde motivering *in concreto* te weerleggen, hetgeen allerm minst soelaas biedt.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich dienaangaande in haar verzoekschrift beperkt tot de opmerking dat het niet uitgesloten is dat zij persoonlijk slachtoffer kan worden van een aanslag en dat er voor haar geen intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikbaar is aangezien zij ervan overtuigd is dat Daesh en de taliban haar overal kunnen vinden. De Raad benadrukt evenwel dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met Daesh en zij evenmin een gegronde vrees voor de taliban aannemelijk heeft gemaakt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar bemerkingen op geen enkele wijze aantoonde dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet noch toont zij hiermee *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij er een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ten slotte weerlegt zij hiermee evenmin *in concreto* de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat van verzoekende partij, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij zich in de agglomeratie Jalalabad vestigt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT